அண்ணாவின் இருமொழிக் கொள்கை; தமிழ்நாட்டிற்கு எப்போதும் தேவை!

இந்தியா ஒரு தேசமல்ல, பல நாடுகளின் ஒன்றியமே (Union of States) என்பது இந்திய அரசியல் சாசனத்தின் முகவுரை பறை சாற்றும் வரலாற்று உண்மையாகும். இதற்கு மாறாக மொழி வழித் தேசிய இனங்களின் மொழிப் பாதுகாப்பிற்கும், அதன் தனித்தன்மைக்கும் எதிராக இன்றைய பா.ஜ.க., ஆர்.எஸ்.எஸ்., தங்களது இன மொழிகளான இந்தியையும், வடமொழியையும் தமிழக மக்கள் மீது 'ஒரே நாடு' 'ஒரே மொழி' என்ற கொள்கையின் அடிப்படையில் ஆட்சியிலும், நிர்வாகத்திலும், கல்வியிலும், வேலையிலும் திணித்தால் பிற மொழி வழி மாநிலங்கள் அந்நியமாக்கப்பட்டு, இந்தியன் என்ற பொது உணர்வு அழிக்கப்பட்டு, தனி நாட்டு மொழி உணர்வு ஓங்கி ஒலிக்கப்படும் நிலை உருவாக்கப்பட்டு விடும்.

இந்தியா போன்ற பல்வேறு சாதி, மத, இன, மொழி அடிப்படையில் அமைந்த ஒரு நாட்டில் அனைத்தையும் சமமாக நடத்த வேண்டியது ஜனநாயகத்தின் அடிப்படைப் பண்பாகும். இதில் சிறுபான்மை, பெரும்பான்மை என்ற வாதம் சொத்தையானதாகும்.

பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் கூறியதை இங்கு எடுத்துக் காட்டுவது சாலச்சிறந்ததாகும். அதாவது நாடு முழுவதும் காகங்கள் எண்ணற்ற வகையில் வானத்தில் உள்ள நட்சத்திரங்களைப் போல் பரந்து விரிந்து வாழ்ந்து வருகின்றன. எண்ணிக்கை யில் ஏராளமாகக் 'காகங்கள்' இருந்தாலும், இந்திய நாட்டின் தேசியப் பறவை 'மயில்' தான் என்பது தீர்க்கமான முடிவு.

தமிழ் தொன்மைக்கும், இலக்கண, இலக்கியச் செறிவிற்கும் சான்றாய் உலக மொழிகளில் முன்னிற்கின்றது. தமிழ் இன்று உலக மொழிகளில் ஒன்று என்பதை எவரும் மறுத்துக் கூற இயலாத நிலையில் தமிழ்ப் பகைவர்கள் உள்ளனர்.

அன்றாட வாழ்வியலில் வழக்கொழிந்த கிரேக்கம், ரோமம், வடமொழி (சமஸ்கிருதம்) போன்றவை போலில்லாமல், தமிழ் மொழியை இன்றளவும் எந்த மொழியின் துணையுமின்றிப் பேசவும் எழுதவும் முடியும். இதைப் பதினெட்டு மொழிகளைக் கற்றுணர்ந்து ஆய்வு முடிவாக ஆங்கில அறிஞர் இராபர்ட் கால்டுவெல் உலகிற்கு அறிவித்துள்ளார். இதை உலக மொழியியல் அறிஞர்கள் நன்கு அறிவர்.

இதன் காரணமாகத்தான் மகத்தான மனிதர், கண்ணிய மிக்க காயிதே மில்லத் அவர்கள் இந்திய அரசியல் நிர்ணய சபையில் மொழிப் பிரச்சினை வரும்பொழுது 'தமிழ் மொழி'யை இந்தியாவின் தேசிய மொழியாக அறிவிக்கும்படி வாதாடினார் என்பது குறிப்பிடத்தக்க வரலாற்று உண்மையாகும்.

வடநாட்டுத் தலைவர்களில் இந்தி பேசும் மாநிலத்தவர்கள் இந்தியைத் தேசிய மொழியாக அறிவிக்கக் கூறினர். ஆனால், அலுவலக மொழியாக இந்தி ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது என்றாலும் இந்தி தேசிய மொழி அன்று என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சைதை சாதிக்
தலைமைக் கழக சொற்பொழிவாளர்

இந்திய மக்கட்தொகை 2001ல் 120 கோடியாகும். இதில் இந்தி மொழி பேசுவோர் 42 கோடியாகும். மேலும், 'ஆரியவர்த்தா' என்று அழைக்கப்பட்ட மத்தியப் பிரதேசம், உத்தரப் பிரதேசம், ராஜஸ்தான், பீகார், இமாச்சலப் பிரதேசம் போன்றவற்றில் 6 கோடி மக்கள் பிற மொழிகளைப் பேசி வருகின்றனர்.

இந்தியா என்றால் இந்தி இல்லை.

இந்தியா என்றால் இந்தி என்பது வரலாற்று உண்மைக்குப் புறம்பானது. புதிதாகத் தோன்றியுள்ள மாநிலங்களான உத்தர் கண்ட், ஜார்க்கண்ட், சத்தீஸ்கர் போன்றவை தனித்தனியே இலக்கியம், இலக்கணம், எழுத்துக்களைக் கொண்ட மொழிகளைப் பெற்றுள்ளன.

மைதிலி என்ற மொழியை 4 கோடி மக்கள் பேசுகின்றனர். சந்தாலி மொழி பேசுபவர்களையும் இந்தியோடு சேர்த்துள்ளனர். ஆனால் 2003ஆம் ஆண்டு 8வது அட்டவணையில் அதற்குத் தனி அலுவல் மொழி அந்தஸ்து கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

அதேபோல் போஜ்புரி மொழியை உ.பி.யிலும், பீகாரிலும் 15 கோடி மக்கள் பேசி வருகின்றனர்.

கடந்த காலத்தில் உத்தரப் பிரதேசம் (United Province) இணைக்கப்பட்ட பிரதேசங்கள் என்றும், மத்தியப் பிரதேசம் (Central Province) மையப் பிரதேசங்கள் என்றும் அழைக்கப்பட்டன. ஆக, அப்பெரும் மாநிலங்கள் ஒட்டுமொத்தமாக இந்தி பேசும் மாநிலங்கள் அல்ல என்பது உண்மை.

கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி இந்தியாவில் நுழைந்த பொழுது இன்றுள்ள இந்தி மொழி இல்லை. பீகாரைக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியார் வடக்கு எல்லைப் பிரதேசங்கள் (North Frontier Province) என்றனர். உண்மையில் அப்பிரதேசத்தில் முக்கியமாக நான்கு பெரும் மொழிகளைப் பேசி வருகின்றனர். அம்மொழிகள் யாவும் சொந்த எழுத்துக்களைக் கொண்டிருந்தன என்பது வரலாறு.

தென்னிந்திய மொழிகள் திராவிட மொழிகளாகும். வடமொழியான சமஸ்கிருதத்திற்கும், திராவிடத் தமிழ் மொழிகளுக்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை.

இந்தியாவின் பூர்வீக மொழி தமிழும், இதர திராவிட மொழிகளும். இவையாவும் தனி இலக்கிய இலக்கணங்களைக் கொண்டுள்ளன.

ஆக, இந்தியா என்பது இந்தி அல்ல என்பது வரலாறு நிறுவும் உண்மையாகும். அப்படியிருக்கையில், இந்தி மொழி இந்தியாவின் தேசிய மொழி என்றும், அலுவல் மொழி என்பதும் இந்தியாவைச் சிதறடித்து விடுமோ என்ற ஐயம் தோன்றுகிறது.

பாகிஸ்தான் தனது 'உருது' மொழியை அன்றைய கிழக்கு பாகிஸ்தானில் புகுத்தியது. இதை கிழக்கு பாகிஸ்தானியர்களான 'வங்காள மொழியினர்' எதிர்த்தனர். எனவே, பாகிஸ்தானிலிருந்து தனிநாடாகப் பிரிந்தனர். 'வங்காள மொழி' பிரித்துவிட்டது. மேற்கு கிழக்கு பாகிஸ்தான் ஒரே மதமான இஸ்லாமாக இருந்தாலும் மொழிப் பிரிவு அவர்களைப் பிரித்துத் தனி நாடாக மாற்றிவிட்டது.

மாநிலங்களின் அடையாளங்களை சிதைக்கும் தேசியக் கல்விக் கொள்கை.

ஒருவர் அவரின் தேவைக்கேற்ப எத்தனை மொழிகள் வேண்டுமானாலும் கற்றுக் கொள்ளலாம். அது அவர்களின் உரிமை சார்ந்தது. ஆனால் இந்தியைக் கட்டாயம் கற்றே ஆக வேண்டும் என்பதை ஒருபோதும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. இந்திய ஒன்றிய அரசின் இறுதி இலக்கு என்பது "ஒரே நாடு ஒரே மொழி" என்ற அடிப்படையில் இந்தியாவின் பொது மொழியாக இந்தியைக் கொண்டு வந்துவிட வேண்டும் என்பதே. இந்தியை ஏற்றுக் கொண்ட வட மாநிலங்கள் குறிப்பாக குஜராத், உ.பி, பீகார் கூடத் தங்களது தாய்மொழியை மறந்து, இந்திக்கு அடிமையான நிலையைப் பார்க்கிறோம். அந்த நிலை தமிழ்நாட்டிற்கோ, தமிழுக்கோ வந்துவிடக் கூடாது என்பதாலேயே, இங்கு இந்தி எந்த வடிவத்தில் திணிக்கப்பட்டாலும், அதைத் கழக அரசு தீவிரமாக எதிர்க்கிறது. மேலும் உயர் கல்வியைப் பொறுத்த வரை இந்தியாவின் எந்த மாநிலத்தையும்விட தமிழ்நாடு முன்னிலை வகிக்கிறது என்பதைப் பல்வேறு புள்ளி விவரங்கள் உணர்த்துகின்றன.

மேலும், மாநிலங்களின் அடையாளங்களை, வரலாற்றை, பண்பாட்டை என அனைத்தையும் தேசியக் கல்விக் கொள்கை சிதைக்கவே செய்யும் என்பதையும் அறியலாம்.

பள்ளிப்படிப்பை முடித்துவிட்டு உயர்கல்விக்குச் செல்லும் மாணவர்களின் நிலை 26.3 விழுக்காடாக உள்ளது. அதுவே உ.பி, பீகார் போன்ற மாநிலங்களில் 20 விழுக்காடுகளுக்கும் குறைவாகவே உள்ளன. ஆனால் தமிழ்நாடு சில வளர்ந்த நாடுகளை விடக் கூடுதலாக 51.4 விழுக்காடு என்ற அளவில் உள்ளது. 2035இல் இந்தியாவின் இலக்கே, 50 விழுக்காடு என்ற அளவில் தான் உள்ளது.

ஆகையால் தமிழ்நாட்டுக் கல்வி முறை என்பதோ, மொழிக் கொள்கை என்பதோ சிறந்த மாணவர்களை உருவாக்கப் போதுமானதாக உள்ளது. தேவைப்படும் அளவில், இன்னும் கூடுதல் தரத்துடன் கல்வியாளர்கள் குழுவைக் கொண்டு தரமான கல்விச்சூழலை மாணவர்களுக்கு உருவாக்கிக் கொடுக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை உள்ளது. ஒன்றிய அரசின் தேசியக் கல்விக் கொள்கையைத் தேவைப்படும் மாநிலங்கள் பயன்படுத்திக் கொள்ளட்டும். கல்வியில் சிறந்த தமிழ்நாட்டிற்குத் தேவையில்லை என்பதே தமிழர்களின் பொதுக் கருத்தாக உள்ளது.

இந்தி பேசும் மாநிலங்களைவிட அனைத்து துறைகளிலும் முன்னிலை வகிக்கிறது தமிழ்நாடு

2022ஆண்டுக்கான இந்தியாவின் சிறந்த நூறு கல்வி நிறுவனங்களின் ரேங்க் பட்டியலை ஒன்றிய அரசின் மனித வள மேம்பாட்டுத் துறை (HRD) வெளியிட்டுள்ளது. அந்த பட்டியலின் படி,

முதல் 100 சிறந்த கல்லூரிகளில் 37 கல்லூரிகள் இருப்பது தமிழ் நாட்டில்.. பி.ஜே.பி. பல ஆண்டுகளாக ஆளும் மோடியின் மாடல் மாநிலம் குஜராத்தில் இருபத்தோ வெறும் மூன்றுதான். இதேபோல ஹிந்தி பெல்ட் மாநிலங்களான மபி, உபி, பிகார், ராஜஸ்தான் போன்றவற்றிலிருந்து ஒன்றுகூட இந்த பட்டியலில் இடம் பிடிக்கவில்லை.

முதல் 100 சிறந்த பொறியியல் கல்லூரிகளில், தமிழ் நாடு 22 ; குஜராத் 5 ; ம.பி 3 ; உ.பி 6 ; பீகார் 1 ; ராஜஸ்தான் 3.

முதல் 100 சிறந்த பல்கலைகழகங்களில்

தமிழ் நாடு 24 ; குஜராத் 2 ; ம.பி 0 ; உ.பி 7 ;
பீகார் 0 ; ராஜஸ்தான் 4

ஹிந்தி கற்கவில்லை என்பதற்காக நிதி தர மறுப்பது அறமா?

இந்தி பேசும் மாநிலங்களைவிட அனைத்து துறைகளிலும் முன்னிலை வகிக்கிறது தமிழ்நாடு

மேற்கு முனைச் சூரியனை தெற்கு தனதாக்கிக் கொள்வது எப்போது?

தமிழினமே எச்சரிக்கை!

ஒருமைப்பாட்டைக் குலைக்கும் அமித்ஷா பரிந்துரை!

இந்தி தெரியாது போடா!!

இந்தியாவின் ஒற்றை மொழி இந்தி அல்ல; 'இந்து' என்போரின் ஒற்றை மொழியும் சமஸ்கிருதம் அல்ல

நஞ்சுண்டு மாண்ட கீரனூர் ந.முத்து

இந்தியாவை இந்திமொழிமயமாக்கும் பா.ஜ.க. மோடி அரசின் வல்லாண்மை

இந்தி திணிப்பின் பொருள்முதல் அடிப்படையும் இந்தியாவின் வளர்ச்சி முன்னேற்றமும்

தமிழ்நாட்டில் நீட்டைத் திணிப்பது,நாட்டின் முன்மாதிரிக் கல்விமுறையைப் பாதிக்கும்!!

ஹிந்தி தெரியவில்லை என்பதற்காக வேலை தர மறுப்பது அறமா?

நா.வெங்கடேசன் பிரிவு: கட்டுரைகள் வெளியிடப்பட்டது: 10 ஏப்ரல் 2024

ஹிந்தி தெரியவில்லை என்றால் "விரைவில் கற்றுக்கொள்ளுங்கள்" என்று கூறாமல், "உனக்கு இங்கு வேலை இல்லை" என்று சொல்லும் வட இந்திய நிறுவனங்களை கண்டிக்காமல், ஹிந்தி தெரியாததை ஒரு தேசிய குற்றம்போல் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார் டாக்டர் தமிழிசை (https://www.facebook.com/share/v/QYR6vk94x3HGmbvi/?mibextid=w8EBqM).

தமிழ்நாட்டில் தமிழ் தெரியாமலேயே ஒன்றிய அரசு அலுவலகங்களில் ஹிந்தி மட்டுமே தெரிந்த இந்தியர்களை நாம் அனுமதிக்கிறோமே! இதற்கு என்ன சொல்லப் போகிறார்?

தமிழ் கற்றுக் கொண்டவர்களுக்கு மட்டுமே இங்கு வேலை என்று சொல்லி அவர்களை அனுப்பி விடலாமா?parveen sultana and thamilisaiதமிழ்நாட்டில் பல தனியார் நிறுவனங்களிலும் ஹிந்தி மட்டுமே தெரிந்த, தமிழ் தெரியாத வட இந்திய பணியாளர்கள் பணிக்கு அமர்த்தப்பட்டு இங்கு வந்து தமிழை கற்றுக் கொள்கிறார்கள். தமிழ் தெரியவில்லை என்பதற்காக அவர்களை நாம் புறக்கணிப்பதில்லை.

பல துறைகளிலும் வட இந்திய தொழிலாளர்கள் தமிழ்நாட்டிற்கு சாரை சாரையாய் தமிழ் தெரியாமல் வருகிறார்கள். கட்டிடப் பணி உள்ளிட்ட பல வேலைகளில் அவர்கள் ஈடுபடுத்தப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு தமிழின் அடிப்படையே தெரியாது. அப்படி இருந்தும் அவர்களை நாம் அனுமதித்து ஏற்றுக் கொள்கிறோம்.

இந்திய நாட்டின் மூத்த மொழியான தமிழை அறியாமலேயே இந்திய நாட்டின் தலைமைப் பொறுப்புக்கு வரும் தலைவர்களை தமிழ்நாட்டில் இன்முகத்தோடு வரவேற்கிறோம்.

அந்தத் தலைவர்கள் அரைகுறையாக 'வணக்கம், நன்றி' என்று கூறுவதை பார்த்து மகிழ்ந்து விரைவிலேயே தமிழை கற்றுக் கொண்டு விடுவார்கள் என்று நம்புகிறோம். ஆனால் அந்த தலைவர்கள் ஒருபோதும் தமிழை கற்றுக் கொள்வதில்லை. நமது திருக்குறளையும், சங்க இலக்கியத்தையும், பாரதியையும் காலம் காலமாக பிழையாகவே மேடைகளில் வாசித்து தமிழர்களை வாக்கு வங்கியாக மட்டுமே பார்ப்பதை கண்டு வருத்தப்பட்டு நிற்கிறோம். அவர்கள் யாரும் தமிழை கற்றுக் கொள்ள சிறு முயற்சி கூட எடுத்ததாக தெரியவில்லை.

தமிழ்நாட்டுக்கு வரும் எந்த ஆளுநர்களும் தமிழ் மொழியை தெரிந்து கொண்டு ஆளுநர் மாளிகைக்கு வருவதில்லை. அத்தனை ஆளுநர்களையும் அன்போடு வரவேற்று இருக்கிறது தமிழ்நாடு. தமிழ் தெரியாத ஆளுநர்தான் தமிழ்நாட்டின் அத்தனை பல்கலைக்கழகங்களுக்கும் வேந்தராக அலங்கரிக்கப்படுகிறார்.

ஏதோ ஒரு வட இந்திய தனியார் நிறுவனம் இந்தியாவின் மூத்த இனத்தைச் சேர்ந்த ஒருவருக்கு வேலை தரவில்லை என்பதற்காக தமிழர்கள் யாருக்கும் வேலையே கிடைக்கப் போவதில்லை. இந்தி தெரிந்து கொண்டால் மட்டுமே இந்தியாவில் வசிக்க முடியும் என்பது போன்ற நம்பிக்கைகளை தமிழ்நாட்டில் விதைத்து, தமிழர்களின் தன்னம்பிக்கையை சீர்குலைப்பதைத் தான் இந்தித் திணிப்பு என்று கூறுகிறோம்.

வெள்ளைக்காரர்கள் இந்தியாவை ஆண்ட போது கூட தமிழ் நாட்டின் அத்தனை அலுவலகங்களிலும் தமிழ் இருந்தது. இன்று நம்மை நாமே ஆளுகிறோம். ஆனால் ஒன்றிய அரசு அலுவலகங்களில் தமிழை நிலைநிறுத்த போராட வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளோம்.

நாம் உலகம் முழுவதும் தமிழை பரப்புகிறோம். அதற்காக எந்த நாட்டிடமும் சென்று உங்கள் பள்ளிகளில் தமிழை ஒரு மொழியாக கற்றுக் கொடுங்கள் என்று கூச்சலிடுவதில்லை. மாறாக தமிழ்ச்சங்கம் வைத்து நமது நிதியை கொண்டு தமிழை பரப்புகிறோம். உலகெங்கும் உள்ள தமிழ் பள்ளிகளுக்கு தமிழ் நாடு அரசு பாடநூல்களை அனுப்பி வைக்கிறது.

ஹிந்தி மொழியை தமிழர்கள் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று ஹிந்தி பேசும் மாநில அரசுகள் விரும்பினால் ஹிந்தி பரப்புரையை தமிழ்நாட்டில் செய்வதற்கு எந்த தடையும் இல்லை. ஹிந்தி பிரச்சார சபா தமிழ்நாட்டில் வியாபித்திருக்கிறது. அதற்கு எந்த தடையும் இல்லை.

தமிழ்நாடு அரசு நடத்தும் அரசுப் பள்ளிகளில் இந்தி மொழி கற்றுக் கொடுக்க, ஆசிரியர்களை நியமிக்க, அவர்களுக்கு சம்பளம் கொடுக்க இந்தி பேசும் மாநிலங்கள் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளுமா? நாம் அந்த மாநிலங்களில் தமிழை கற்றுக் கொடுக்க பொறுப்பேற்றுக் கொண்டால் அவர்கள் கற்றுக் கொடுக்க ஆயத்தமாக உள்ளார்களா? இதற்கெல்லாம் ஒன்றிய அமைச்சர் தர்மேந்திர பிரதாப் பதில் தருவாரா?

ஒன்றியக் கல்வி அமைச்சரின்முடிவு-

இந்திய கூட்டுறவுக் கூட்டாட்சியின் அடித்தளத்தையே தகர்த்துவிடும்!

மாண்புமிகு தமிழ்நாடு முதலமைச்சர் அவர்கள், ஒன்றிய பிரதமர் அவர்களுக்கு எழுதிய கடிதத்திற்கு பதிலளிக்கும் வகையில், இந்திய ஒன்றியத்தினுடைய கல்வி அமைச்சர் தர்மேந்திர பிரதான் தமிழ்நாட்டு முதல்வருக்கு எழுதிய கடிதத்தில், தமிழக அரசு புதிய கல்விக் கொள்கையை அரசியல் காரணங்களுக்காக எதிர்ப்பதன் மூலம் மாணவர்களுக்கு கிடைக்கக்கூடிய வாய்ப்புகளை இழக்கச் செய்து விடாதீர்கள் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். (Mr. Pradhan had argued that Tamil Nadu's continued opposition to the NEP "for political reasons" deprived students of immense opportunities.)

இதற்கு, கடலூரில் நடைபெற்ற அரசின் நலத்திட்டங்கள் வழங்கும் விழாவில் பதிலளித்த முதலமைச்சர் அவர்கள் தமிழர்களின் ஆழ்ந்த நம்பிக்கையை சிதறடிக்கும் வகையில் "தேன்கூட்டில் கல் எரிவதை" போன்ற வேண்டாத செயலில் ஈடுபட வேண்டாமென ஒன்றிய கல்வி அமைச்சரை எச்சரித்துள்ளதோடு, தான் இருக்கும் மட்டும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் மூலமுழக்கமான "இந்தி திணிப்பை என்றும் எதிர்ப்போம்" என்ற முழக்கத்தை எந்த சூழ்நிலையிலும் கைவிடமாட்டோம். "இந்தி திணிப்பு" எத்தகைய வடிவத்தில் வந்தாலும், அதனைத் தடுப்பதற்கு எந்த விலையும் கொடுப்பதற்கு தயாராவோம் என்ற முழக்கத்தை ஒன்றிய கல்வி அமைச்சர் தர்மேந்திர பிரதானுக்கு எச்சரிக்கையாக மீண்டும் தெரிவித்துள்ளார்கள். தமிழ்நாடு, இந்திய ஒன்றியத்தினுடைய ஒரு மாநிலமாக இருக்கலாம். ஆனால், இந்திய ஒன்றியத்திற்கான அரசியல் சட்டத்தைப் பாதுகாப்பதிலும், அரசியல் சட்டத்தினுடைய அடிப்படை கட்டமைப்புகளை சிறிதும் சேதமின்றிக் கட்டிக் காப்பதிலும், திராவிட முன்னேற்ற கழகம் என்றைக்கும் தயங்கியதில்லை.

ஆட்சியின் அடிப்படை கட்டமைப்பான "ஜனநாயகத்தை" பாதுகாப்பதில் கழக ஆட்சியையே விலையாகக் கொடுத்த வரலாறு "திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்குவுண்டு". மேலும், 1937, 1938ம் ஆண்டுகளில் இந்தி மொழியைத் திணிக்கும் பணியின் தொடக்கமாக, பள்ளிகளில் இந்தியைத் திணிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்ட பொழுது, திராவிட இயக்கமும், தமிழ் மொழி வளர்ச்சியின் மீது அக்கறையுள்ள சான்றோர்களும் இணைந்து போராடினார்கள் என்ற நிகழ்வுகள் வரலாறாகப் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

இதனைத் தொடர்ந்து இந்திய அரசியல் சட்டம் 1950ம் ஆண்டு ஜனவரி திங்கள் 26 ஆம் நாள் அமலாக்கப்பட்டதிலிருந்து, 15 ஆண்டுகளுக்கு பின்னர், சட்டத்தின் நிபந்தனையைக் காரணம் காட்டி இந்தி மொழி திணிக்கப்பட்ட காலகட்டத்தில் பேரறிஞர் அண்ணா, முத்தமிழறிஞர் கலைஞர் முன்னெடுத்த போராட்ட களத்தில் ஒட்டுமொத்த தமிழகமே ஓர் அணியில் திரண்டது, தமிழ்நாடு போர்க்களமானது. ஓரிரு மாதங்கள் தமிழ்நாட்டில் ஆட்சியே நடைபெறவில்லை. நூற்றுக்கணக்கான வர்கள் உயிர் தியாகம் செய்தார்கள். மாணவர்கள் பலர் துப்பாக்கிச் சூட்டில் மாண்டனர். தங்கள் உயிரைவிட தமிழ்மொழியை நேசித்ததால்தான், தங்களது இன்னுயிரை இந்தி ஏகாதிபத்திய தாக்குதலை தடுப்பதற்காக, அகலியாகவும், அரணாகவும் மாற்றி மொழிப்போர் களத்தில் புதிய வரலாறு படைத்தார்கள்! தமிழ் மொழி என்பது பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தோன்றிய தொன்மையான மொழி என்பது மட்டுமல்ல, இலக்கண இலக்கிய வளம் பெற்ற மொழியுமாகும். இன்றுவரை மனோன்மணியம் சுந்தரனார் அவர்கள் தெரிவித்ததைப் போல் "சீரிளமை குன்றாத மொழி", அவ்வப்போது இலக்கண வரம்பின்படி மாற்றங்களை உள்வாங்கிக் கொண்டு மறுமலர்ச்சியைப் பெற்ற தமிழ்!

எனவே, அத்தகைய குன்றாவளம் கொண்ட செம்மொழித் தமிழ், இந்த தமிழ் மண்ணில் இரண்டாம் தர மொழியாக ஆக்கப்படுவதை இந்த மண்ணும், மக்களும் என்றைக்கும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள். அதுமட்டுமல்ல, தமிழ் மண்ணோடும், தமிழ் மக்களின் மரபணுவோடும் கலந்துவிட்ட தமிழ் உணர்வு என்பதை ஒன்றிய கல்வி அமைச்சர் தர்மேந்திர பிரதான் புரிந்து கொண்டு தன் நிலைப்பாட்டை கடிதினில் மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். எங்கனம் இங்கிலாந்து நாட்டை "ஜனநாயகத்தின் தொட்டில்" என்று குறிப்பிடுவார்களோ, அதேபோன்று மதச்சார்பற்ற தன்மையின் தொட்டிலாக (Gradle of secularism) தமிழ் நாடு என்றும் இருக்கும் இந்த உணர்வு, அரசியல் சூழ் நிலைகளால் இன்று மலர்ந்ததல்ல, மாறாக தமிழ்நாட்டு மண்ணோடு கலந்த உணர்வு என்பதை 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே சங்க காலப் புலவர் கணியன் பூங்குன்றனார் "யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" என்று வெளிப்படுத்தினார். இந்த உணர்வுகளின் வடிவமாகத்தான் திராவிட மாடல் ஆட்சியை முத்துவேல் கருணாநிதி ஸ்டாலின் அவர்கள், முதலமைச்சராகப் பொறுப்பேற்று முன்னெடுத்துச் செல்கிறார் என்பதை ஒன்றியத்தின் கல்வி அமைச்சர் தர்மேந்திர பிரதான் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

மாணவர்களுக்கு எதிர்காலத்தில் வரக்கூடிய எண்ணற்ற வாய்ப்புகளை புதிய கல்விக் கொள்கையை எதிர்ப்பதன் மூலம் தமிழ்நாடு இழக்க நேரிடும் என்று ஒன்றிய கல்வி அமைச்சர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஆனால், அனைவருக்கும் கல்வி என்ற அடிப்படைக் கோட்பாட்டை மையப்படுத்திய பல்வேறு திட்டங்களை தமிழ்நாடு அரசு "திராவிட மாடல்" ஆட்சியின் மூலம் வெற்றிகரமாக செயல்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. தமிழ்நாட்டின் எந்தப் பகுதியில் வாழ்ந்தாலும், எத்தகைய சமூகப் பொருளாதாரச் சூழ் நிலையில் வாழ்ந்தாலும், அந்தப் பகுதியினரை அடையாளம் கண்டு அந்தக் குடும்பங்களின் குழந்தைகளுக்கு, ஆண், பெண் என இரு பாலருக்கும் கல்வி வழங்குவதில் பல்வேறு திட்டங்கள் திராவிட மாடல் ஆட்சியில் செயல்படுத்தப்படுகிறது. ஏழை எளிய குடும்பத்தில் பிறந்த குழந்தைகளின் கல்விக் கனவு தமிழ் நாட்டில் "நிழல் அல்ல நிஜம்" என நடைமுறைப்படுத்துவதன் காரணமாகத்தான், தமிழ்நாட்டின் முதல்வர் தமிழ்நாட்டில் எங்கு சுற்று பயணங்கள் மேற்கொண்டாலும், பள்ளி குழந்தைகளும், பல்வேறு திட்டங்களால் பயன்பெற்ற இருபால் மாணவச் செல்வங்களும் ஓடோடி வந்து முதல்வரைப் பார்த்து "அப்பா" என்று அன்போடு அழைக்கின்ற உருக்கமான காட்சியை முதல்வர் எங்கு சுற்றுப்பயணம் மேற்கொண்டாலும் பார்க்க முடிகிறது.

புதிய கல்விக் கொள்கையில் "இந்தி மொழியை" மாணவர்கள் விரும்பினால் எடுத்துப் படிக்கலாம் என்ற வாய்ப்பை வழங்கியிருக்கிறோம் என்று ஒன்றிய கல்வித்துறை அமைச்சகம் தெரிவிக்கிறது. இந்த சலுகைக்கு உள்ளேதான் "சதியும்" அடங்கியிருக்கிறது என்பதை புதிய கல்விக் கொள்கையை ஆராய்ச்சிக் கண் கொண்டு ஆழ்ந்து படித்தால் தெளிவாகவே விளங்கும். ஒன்றிய கல்வித்துறையில் எப்படியாவது இந்தி மொழியை கட்டாயமாகப் படிக்கக்கூடிய சூழ் நிலையை உருவாக்குவதற்கான சுரங்கப் பாதை தான் வாய்ப்பு(Option) என்கின்ற சலுகையாகும்.

தொடர்ந்து இந்தி மொழித் திணிப்பை எதிர்க்கின்ற போர்க்களங்களை எதிர்கொண்ட தமிழ்நாட்டு மக்கள் ஒன்றிய கல்வித்துறையின் இந்த திரைமறைவுச் சதித் திட்டத்தை எளிதில் விளங்கிக் கொள்வார்கள் என்பதில் கிஞ்சிற்றும் ஐயமில்லை. எனவே, இந்தி மொழித் திணிப்பை அச்சுறுத்தல் மூலமாகவோ, திரைமறைவுச் சதித் திட்டங்கள் மூலமாகவோ தமிழ்நாட்டில் அமல்படுத்திவிடலாம் என்று ஒன்றிய

பொன். முத்துராமலிங்கம்
முன்னாள் அமைச்சர்,
உயர்நிலை செயல் திட்டக்குழு
உறுப்பினர்

அரசு எண்ணுவது "கானல் நீராகத்தான்" முடியும் என்பது உறுதி. மாநிலங்களின் கூட்டு அமைப்பான ஒன்றிய அரசு மாநிலங்களுக்கும், ஒன்றியத்திற்கும், அதிகாரங்கள் இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டுள்ளது. இது தவிர்த்து, மூன்றாவது பட்டியலாக "ஒத்திசைவுப் பட்டியல்" உள்ளது. அதில் ஒன்றிய அரசும், மாநில அரசும் ஏற்றுக்கொண்ட பின்னர்தான் எந்த ஒரு மசோதாவும் ஒத்திசைவுப் பட்டியலிலுள்ள அதிகாரங்களின் அடிப்படையில் சட்ட வடிவம் பெறும். கல்வி தொடர்பான அதிகாரம் 42வது அரசியல் சட்ட திருத்தத்தின் மூலம், ஒத்திசைவுப் பட்டியலில் சேர்க்கப்பட்டது. இந்தச் சட்ட திருத்தம் கொண்டு வருவதற்கு முன்னர், மாநிலப் பட்டியலில்தான் கல்விக்கான அதிகாரங்கள் இடம் பெற்றிருந்தது.

எனவே, இந்த ஒத்துசைவுப் பட்டியலில் உள்ள அதிகாரத்தின் அடிப்படையில் கொண்டு வரப்பட்ட புதிய கல்விக் கொள்கையை மாநிலங்களின் எதிர்ப்பை மீறி அந்த குறிப்பிட்ட மாநிலங்களில் அமல்படுத்த முயற்சிப்பது கூட்டாட்சி முறைக்கு ஏற்புடையதல்ல. இந்திய ஒன்றியம் பன்முகத் தன்மை கொண்டது என்பதை யாராலும் மறுக்கவியலாது. இந்த சூழ்நிலையில் ஒன்றிய பா.ஜ.க. அரசு "ஒரே நாடு, ஒரே தேர்தல்" என்ற தங்கள் முழக்கத்திற்கு படிக்கட்டாக இருக்க வேண்டுமென்ற அரசியல் உள்நோக்கத்தின் அடிப்படையில் தான் வெளிப்படையாகவோ, மறைமுகமாகவோ இந்தி மொழியை எப்படியாவது திணித்துவிட வேண்டுமென்ற தீவிரமான முயற்சியின் வெளிப்பாடுதான் இந்த புதிய கல்விக் கொள்கை என்பதை தமிழ்நாட்டு மக்கள் மிக நன்றாகவே அறிவார்கள். இந்த சூழ்நிலையில் தமிழ்நாட்டுக்கு திட்டத்தின் அடிப்படையில் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட 2152 கோடி ரூபாயை புதிய கல்விக் கொள்கையை ஏற்றால்தான் வழங்க முடியுமென நிபந்தனை விதிப்பது, கூட்டாச்சி முறைக்கு முற்றிலும் முரண்பட்டதாகும். திட்டங்களின் அடிப்படையில் மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட நிதியை நிபந்தனையின்றி தொடர்புடைய மாநிலங்களுக்கு ஒன்றிய அரசு அனுப்பிட வேண்டும்.

மேலும், மாநிலங்கள் செலுத்துகின்ற வரியினை மையப்படுத்திதான் மாநிலங்களுக்கு நிதி ஒதுக்கீடு செய்யப்படுகிறது. ஒன்றிய அரசு, மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிதியை அனுப்புவதில் நிபந்தனை விதிக்குமானால், வரி செலுத்தும் மாநிலங்களுக்கும் அந்த உரிமை உண்டு என்பதை ஒன்றிய கல்வி அமைச்சர் உணரவேண்டும். ஒன்றிய அரசால் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட பணம் தமிழ்நாட்டு மாணவர்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்காக பயன்பட இருக்கிறது. எனவே, ஒன்றிய கல்வி அமைச்சர் தர்மேந்திர பிரதான் இதில் அரசியல் செய்ய வேண்டாம், தேவையில்லாமல் அரசியல் விபரீதங்களை விலைக்கு வாங்க வேண்டாம் என்பதே தமிழ்நாட்டு மக்களின் கோரிக்கையாகவுள்ளது. நடுநிலையான பத்திரிகைகளும் தமிழ்நாட்டின் முதல்வரின் கருத்தையே வழிமொழிகின்றன.